

96. ՅԱՔԱԹԻՆ ՆԱՂԸԼԸ

Դե վեր նաղըլը ծեզ շատ ա տոր եկալ, անգուժ կալիք մընն ալ ըմ ըլալկան:

Օրերան մըն օր ախշարքան բեխսընար մըն մարթ քոնսնամ ա ծմակը, թն ցախ կըտրե: Կետին յրա քըցած փեղա կըրմընջալն օզըմ ա անց կենա, բոլրդան կոտկատեղան ցաքաթը պոք ա կնլիս, ընգնըմ ճորը: Հեխճը ծոնգնը տալիս ա կետի դրաղին, լնց ա իլըմ:

Տոլ մի ասիլ, կետըմը խոսող ծոկներն ա ապրիլիս իլըմ: Վեր լսըմ ա, թն էտ մարթը հունց ա տանոնը-տանոնը լնց իլըմ, մեխկը կնլիս ա, ճիրին տալկան մըն ոսկան շինանձ ցաքաթ ա հանըմ:

—էս քու ցաքաթն ա,—ասըմ ա:

—Չէ՛:

Մըն ալ ա մըննըմ ճիրին տալը հու մըն արծաթա ցաքաթ ա պիրըմ:

—էս քու ցաքաթը չի՞,—հըրցընըմ ա:

—Չէ՛:

Մըն ալ մըննըմ ա ճիրին տալը տոնս պիրըմ ընգած ցաքաթը, մեկնըմ:

—Այ էս իմ ցաքաթն ա,—ուրխանըմ ա մարթը,—այ օրթնվի՛ քու ծնունդը,—ասըմ ա, եր ա օնըմ ուրն ցաքաթը հղե իլըմ ծմակը:

Ծոկնը վեր տենըմ ա, թն հինչքան աչկը կոշտ մարթ ա, ընդրան ա բախշըմ ոսկան ու արծաթան շինանձ ցըքըթնեն, ասըմ ա.—Քե՛զ իլի, տար հալա՛լըտ իլի, խերավ պընըցնիս:

էս մարթըս ցախ ա կըտրըմ ծմակըմը, պեռնըմ ուլախին, կնլիս ա տոն, լոխ հըրեաննեն հըվաքվըն ըն, հայիլ-մայիլ կըտրած թը-մաշա յըն անըմ էնքան նախշուն ցըքըթնեն: էս հրաչկ ցըքըթներին խանքարը հըսնըմ ա աչկածակ քյոխվին: Քոնը տանըմ չի: Քըչերավ եր ա կենըմ, ցաքաթը եր օնըմ, քոնսնամ ծմակին դոլը: Հըսնըմ ա կըրմընջին, օզըմ ա ոննը տինի յրան, դաստինն ցաքաթը քցըմ ա ճորը, ինքն ալ դըրաղին նըստըմ ա, սոտ լնց իլըմ:

Ծոկնը սիֆտան ոսկան շինանձ ցաքաթն ա հանըմ շանց տալիս.—էս քու ցաքաթն ա՞:

Քյոխվին աչկերը մարաղ մըննած կատվին աչկի նման փլըստ-
րատին ըն անըմ, ասըմ ա. — Հա քը մատաղ, իմն ա, վե կա:

Ծոկնը ասըմ ա. — Դե վեր քունն ա, կըզացի՛, ո՛ւնք կալ:

Քյոխվան կողմըմ ա, թն եր օնի, բոլղոլմիչ ա իլըմ, թրըմփ
ընգնըմ ա ճորը:

Ծոկնըն ալ կոլզոնմ ա չալ ըոխին, ոննան քաչ ա տալիս հեխ-
տըմ:

Չարը թո չարավ կործանվե, պարին թըքավերի ըչխարքըմը:

Օղորմա՛ծ Աստոծ, տոլ մըզանա չարը հեռու պահիս:

